

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

□ ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ □

ΙΔΡΥΤΕΣ

ΔΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ. ΚΛΕΩΝ
ΠΑΡΑΣΧΟΣ. ΚΩΣΤΑΣ
ΤΟΥΡΝΑΚΗΣ. ΥΛΑΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ (διευθύνει)

Α' ΧΡΟΝΙΑ—ΑΡΙΘ. 5

ΓΕΝΑΡΗΣ 1914

ΑΥΛΗΤΡΙΔΑ

Ὁ ἀρχαῖος σκοπὸς ὁ πεθαμένος,
στὴν αἰθερόλαμπη βραδεῖα
τῆ σιωπηλή, ζωντανεμένος
ἀπ' τὸν αὐλό σου θ' ἀναβρῦσει
τὴν ἀκατάλυτη ἁρμονία
νὰ τραγουδήσει τῆς γυμνῆς
κρινόσαρκης ζωῆς,
Ὁ ἄχος θὰ βγεῖ πὺν λυγερός
χυνόταν ξάστερος τῆ Θεᾶ
νὰ ἕμνολογήσει,
κι' ἴσκιοι πὺν πάλι λαχταροῦν
τ' ἀδρά κορμιά τους νὰ ντυθοῦν
καὶ νὰ στυλώσουν στὸν ἀέρα
τῆ θεία τους γύμνια, θὰ σαλέψουν
καὶ γύρω σου θάρθοῦν.
Μὰ ἔσὺ γερετὴ κρατεῖς τὴν κεφαλὴ
σὰ νὰ μὴ στέργεις τὸ σκοπὸ
τὸ διθυραμβικὸ
νὰ μοῦ τονίσεις,
σβυσμέν' ὡς νᾶναι τῆς Χαρᾶς
τὸ λιόσπαρτο τραγοῦδι.
Καὶ τώρα σάμπως μες τὸ σκότος
πὺν ὀλοένα γύρω μας πυκνώνει
τὸ θλιβαρόλαλο τ' ἀηδόνι
πὺν κλαίει στὴ μαύρη φυλλωσιά,
σάμπως νὰ θέλεις νὰ τ' ἀκούσεις,
γιὰ ν' ἀντηχήσει στὸν αὐλό σου
κι' ὁ θρηγερός, βαθὺς σκοπὸς του.

ΟΝΕΙΡΟ

Σάν τὸ νερὸν ἀπὸ χρυσὸ ποῦ ρέει λαγήνι
Μὲς σὲ κροντήρι ἄψυ κρασί μισογιμάτο
Καὶ τὸ μερεῦει, ἔτσι γροικώντας σε, τ' ἀκράτο
Μία νάρκη τὸ αἷμα μου γλυκειά τὸ περιχύνει.
Μοῦ λὲς τοῦ Ἐφήβου ποὺ τὸν πόθησε ἡ Σελήνη
Τὸ λαμπρὸ μῦθο, κι' ἀπ' τὰ χεῖλη σου μουσκάτο
Κρυὸ σταφύλι ποῦ σοῦ τ'ἄβαψε φλογάτο,
Στάζουν τὰ λόγια δροσερὰ σάν ἀπὸ κρήνη.
Τὸ χνουδερὸ ποθολυμένο τὸ κορμί σου
Γυμνεραλάμπει, κι' ὡς κοντά μου εἶσαι γερμένη
Κι' ἔχεις μισόκλειστα τὰ μάτια, κι' ἡ ψυχὴ σου
Σ' ὄνειροκόσμους φωτεινοὺς πλέει θαμπωμένη,
Χαμογελοῦσα ἐγ' ὄνειρεύομαι στήν κλίνη
Τῆ χλιὰ πὼς ἦρτε μου νὰ γύρει ἀπόψε ἡ Φρύνη!

ΑΝΟΙΞΗ

Γυναίκα, φροῦτο γλυκερόχυμο, λουλοῦδι
Γιατὶ νὰ μὴ' σαι, νὰ γευτῶ σε, νὰ σὲ σφίξω,
Τὴν εὐωδιά σου τὴ βαρειά νὰ τὴ ρουφήξω;
Γιὰ νὰ σὲ ψάλλω, τί δὲν πλάστηκες τραγοῦδι;
Ἄνοιξη! μέσα μου τὸν πόθο μοῦ θεριεύεις
Τὴ θεία Ζωὴ νὰ τὴ χαρῶ, κι' ἀπ' ὄλ' ἀπάνω
(Ἄφοῦ κι' ἐγὼ, κι' ἐγὼ μία μέρα θὰ πεθάνω)
Νειάτα μου ἐσᾶς, ἄνοιξη ἐσὲ ποῦ με πλανεύεις.
Σάν τὸ πιετὸ τὸ πειδὸ γλυκὸ νὰ σὲ ρουφήξω,
Ζωή, ὦ Ζωὴ σ' ἓνα ἐρυθρόχειλο κροντήρι!
Μὲς τὴν ἀντρίκεια μου ἀγκαλιά νὰ σ' ἀδροσφιξῶ
Κι' ἀπ' τὰ φιλιὰ σου—ὦ τὰ φιλιὰ σου!—νὰ μεθύσω!
Καὶ σαρκολάτρης, τὸ ἴσο ἐγὼ νὰ τὸ κρατήσω
Στὸ λάγν' ὀλοῦθε ποῦ ξεσπάει τὸ πανηγῦρι.

WALT WHITMAN

ΜΙΑ ΩΡΑ ΠΑΣΙΧΑΡΗ, ΤΡΕΛΛΗ

Μιὰ ὥρα πασίχαρη, τρελλή!
ᾠ χαρὰ ξώφρενη! ᾠ μὴ μὲ
βαστᾶς! (Τί τάχα οἱ καταγίδες
νᾶχουν καὶ τόσο μὲ θεριεύουν;
μὲς τοὺς ἀνέμους ποὺ λυσο-
μανᾶν καὶ μὲς τὶς ἀστραπὲς
τί τάχα θέλουνε οἱ κραυγὲς μου ;)

Ἀπὸ κάθε' ἄλλον πειδὸ πλατειὰ
νὰ με μεθύσει τὸ πιετὸ
τὸ μυστικὸ!
Νὰ πιῶ τ' ὡς ἄλλος ὡς τὰ τώρα
δὲν ἦπτε το κανεῖς!
Τρυφεροὶ πόνοι κι' ἄγριοι! (Ἐσᾶς
παιδιά μου ἀφήνω τους, κι' ἐσὺ
(νὰ σᾶς τοὺς πῶ κάποιο ἔχω λόγο)
γυναίκα' ἀγροῖκα κι' ἄντρα ἐσύ!)
ᾠ ν' ἀφηστῶ σου ὅποια κι' ἂν εἶσαι,
κι' ἐσὺ σ' ἐμένα ν' ἀφηστεῖς
τὸν κόσμον ὅλον ἀψηφώντας
(ἢ Ἐδὲμ ξανά θὰ μοῦ ἀνοιχτεῖ!)
ἢ δειλὴ
κι' ἡ θηλυκόπρεπη, ὦ ἐσύ!

ᾠ νὰ σὲ σύρω, καὶ στὰ χεῖλη
γεροῦ ἐνὸς ἄντρα νὰ κολλήσω
πάνω στὰ χεῖλη σου, τὰ χεῖλη!
ᾠ βαθύς, ὦ κι' ὁ μαῦρος βάλτος,

τὸ αἶνιγμα, ὁ τριδίπλος ὁ κόμπος,
ἴλα φωτίζονται, ἴλα λυοῦνται !
ᾠ νὰ πετάξω πειὰ ἐκεῖ ποῦχει
πειότερο διάστημα κι' ἀγέρα !
ᾠ νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὰ βρόγια,
κι ἀπ' τὴ σκλαβιά ποῦ μᾶς παιδεύει,
ἀπ' τὴ δική σου ἐσύ, κι' ἐγὼ
ἀπ' τὴ δική μου. Ὅπως σὴν Πλάση
τὸ μαρτυράει ὅ,τι εἶναι πειὸ
γερό, μιὰ νέα ἀναμελιά
νὰ βροῦμε ἀφάνταστη ! Τὸ στόμα
πλατειανοιγμένο νὰ λαλήσει.
Τώρα καὶ πάντοτε νὰ νοιώσω
πὼς ἀρκετὸ εἶναι ὡς μ' ἔχουν πλάσει.
Κάτι ἀδοκίμαστο, ἀπ' τῶν ἄλλων
μακρυνὰ τ' ἀγκίστρια καὶ τ' ἀρπάγια,
κάτι σὰν ἔκσταση νὰ νοιώσω !
ᾠ ν' ἀγαπήσ' ὅπως τὸ θέλω !
ᾠ νὰ πετάξω ὅπου ποθήσω !
Τραχὺς κι ἀπόκοτος νὰ δομήσω,
κι' αὐτόθelia, καὶ βρίζοντάς τον,
τὸν ὄλεθρο ν' ἀντροκαλέσω !
Ν' ἀναίβω στοῦ ἔρωτα τὰ οὐράνια
ποῦ φανερώθηκάν μου, ἀκράτος
ν' ἀεροπηδήξω, καὶ μὲ τὴν
τρισμαθυμένη μου ψυχὴν,
ν' ἀνυψωθῶ, νὰ σβύσω ἂν πρέπει !
Κι ὅσο μοῦ μένει ἀπ' τὴ ζωὴ μου
μὲ μιὰ ὥρα μόνη νὰ τὸ θρέψω,
μιὰ πλέριαν ὥρα, λέφτερη ὥρα,
πασίχαρη ὥρα, ὥρα τρελλή !

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΜΑΥΑ

Ἄφιλος—κι' ἀδύναμος πάντα πρὸς ἓνα κᾶτι
Ἄυλο, κι' ἀνορμήνευτο, κι' ἀπ' ὅλα πλιὸ καλό,
Στρατοκόπε θλίβερε κ' ἀποσπερνὲ Διαβάτη
ᾠτ' Ὀνειροξεφάντωμα συμπότη σὲ καλῶ.

Σ' ἀκαρτέρα ἢ Μάννα σου ὅλη νύχτα, στρατολάτη
Καὶ σ' ἀπάντεχε, ὦ Καλέ, ἢ Καλή σου σ' τὸ γυαλό,
Μὰ στυλώθη ἀγνάντια σου ἢ γιορτή, καὶ τὸ παλάτι
Ποῦ ὁποιος ἔμπη μιὰν ἐκεῖ δὲ ματαβγαίνει πλιό.

Ἄκαρδος κι' ἀπαρνητὴς τῶν ὄλων ὡς τὰ τέλη,
Κροῦσε τ' ἀχνὰ κύμβαλα κι' ἀλάλαξε ὡς τὸ δῶμα.
—Κι' ὅτα ἢ Στριγγλα ἢ Χίμαιρα, κερνῶντας τὸ ὑδρομέλι,

Λαγγεμένα σ' ἀρωτᾶ μήνα διψᾶς ἀκόμα,
Λέε τὸ ναί, τὸ ναί, κι' ἀκόμα ναί, καὶ πάντα ναί,
Στρατοκόπε θλίβερε, Διαβάτη ἀποσπερνέ...

ΚΑΡΜΑ

Ὁ παιδεμὸς τοῦ Ἀνήμπορου μὲ πῆρε ψὲς τ' ἀργά,
Σᾶ γλυκοφίλειεν ἢ θανὴ τοῦ Ἀποσπερνοῦ τὰ ῥόδα,
Κι' ὁ ἀγέρας μοσκοβολιστὰ σ' τοὺς κλώνους ἔτσι εὐῶδα
Ποῦ μάραινεν ἢ νοσταλγία λὲς, τὰ σκυφτὰ δεντρά !

Κι' ἀπ' τὰ ματόφυλλά μου δάκρυα τρέξανε χοντρά
Τὶ μὲς τὸ σύθαμπο σᾶμπως πλατειά γραφτὸ νὰν τῶδα
Ἄχ! τὸ Λιγόζωο κι' Ἄνελπο— καὶ τοῦ καιροῦ τὴ ῥόδα,
Τὰ χεράκια τ' ἀδύναμα καὶ τὰ λυπητερά...

Καὶ σὰν ἀσκώθη τοῦ βαθειοῦ μεσονυχτιοῦ ὁ θυμὸς
Καὶ χιούμηξε ἀπ' τὰ πέλαγα, γοερὴ καὶ ποντοπόρα
(Κουρσάρως χινοπωρινὸς) ἢ καταλύτρα ἢ μπόρα,

Στάλαξε ἐντὸς μου σὰν ἐρμιὰ καὶ σὰν ἀποθαμὸς
Τοῦ Πέλαου τὸ τρικύμισμα καὶ τῶν Δεντρῶνε ὁ σάλος,
Κ' εἶπα πὼς εἶμαι Ὀλάρφανος.— Κι' οὔτε κανέννας ἄλλος...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΒΑΡΥΘΥΜΙΕΣ

Γλυκύτατη Παρθένα, Ὀνειρεμένη,
ψηλά στὸ παραθύρι ποῦ ρεμβάζεις
Κι' ἀναμετρᾷς τὸ χρόνο ποῦ διαβαίνει
Καὶ στίς παληές, καινούριες σκέψεις βάζεις,

Κάθε καινούριο λογισμό Σου πάψε·
Θυμήσου ἐκεῖδ' τὸ βράδυ, Ἀγαπημένη,
Τὴν πρωτινὴ χαρὰ γύρε καὶ κλάψε,
Ποῦ τίποτ' ἀπ' αὐτὴ δὲν ἀπομένει.

Ὅλα παράξενα, ἀλλαγμένα. Τώρα
Τὸ γέλοιο Σου ἀγνώριγο ἀντικρύζω
Σκυφτὸς στῆς Μοίρας τὸ βαρὺ τὸ χέρι.

Ἡ θλίψη—αὐτὴ μᾶς δέρνει, ἄγρια μπόρα
Καὶ μάταια μέσ' τὰ σκότη ποῦ γυρίζω
Σὲ λαχταρῶ ,Λαμπρώτατό μου Ἀστέρι.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

ΞΕΠΕΣΜΟΣ

Ἄναξιο πλάσμα!—Κλαίγοντας θερμοπαρακαλοῦσες,
—Ἀνίδει, ποῦ νόμισες πὼς εἶμαι σὰν κ' ἐσένα,—
Συχώρηση καὶ λησμονιὰ νὰ δώσω σου ζητοῦσες
Στὰ ποῦχους καμωμένα.

Τὴν ὄργητά μου τὴ βαρειὰ φοβώσουν, μὴ σὲ λυώσει
Κάτω ἀπ' τὴ δύναμή μου...
—Ὡ λύσσα τῆς ξαδιαντροπιᾶς ποῦ σ' εἶχε περιζώσει
Κι' ὦ, σὺ θυμέ, ποῦ δάγκωνες σὰ φεῖδι τὴν ψυχὴ μου!—

Καὶ σοῦδωκα μὲ σπλάγχνητα τὸ δυνατὸ μου χέρι
Βοηθῶντάς σε νὰ ξεπλυθῆς ἀπὸ τὰ κρίματά σου,
Μ' ἀλάργα σοῦ φανήκανε τῆς ξεπλυσιᾶς τὰ μέρη
Κι' ἐψυχομάχησε ἄνωρίς ἡ ξέγυμνη καρδιά σου.

Κ' ἔπεσες κι' ἐβουτήχτηκες ! Μᾶταν ἀργὰ καὶ πάλι
Βοήθεια νὰ σοῦ δώσω,
Μέσα στὸ βοῦρκο σὲ θωρῶ νὰ χώνης τὸ κεφάλι
Κι' ὅσο ἂν θρηνεῖς ἀνέλπιδα, δὲ θᾶρτω νὰ σὲ σώσω.

ΙΘΑΚΗ

Νὰ ! τὸ νησι ποῦ δλάνθιστο μπροστά μας ξεπροβάλει !
Τὰ δηγικὰ παλάτια του μὲ τ' ἄφταστα τὰ κάλλη
Ποῦ ἡ Δόξα τὰ τραγούδησε, τὰ συνεπῆρ' ὁ χρόνος,
Κι' ἀπὰ στὰ ρειποθέμελα θρηνεῖ ὁ γκιώνης μόνος.

—Ὡ θρυλλικοὶ κι' ἀξέχαστοι καὶ δοξασμένοι τόποι!—
Δὲν καρτερᾷ τὸ βασιληᾷ πειὰ τώρα ἡ Πηνελόπη,
Οὔτε στὴν ἄκρη τ' ἀψηλοῦ φαίνεται πειὰ τοῦ βράχου
Νὰ μοίρεται πάλ' ἡ σκιά τ' ἀρχαίου Τηλεμάχου.

Κι' ὁ ἀργαλειὸς ἀπόμεινε στὴν ἄκρη πεταμμένος !
Σὰ θάρτη ἀπ' τ' ἀλαργινὸ ταξεῖδι ὁ πλανεμμένος,
Δὲ θαῦρει τὴ γυναῖκα του ντυμένη σὰ νᾶν' χήρα,
Οὔτε καὶ τὸ ξεφάντωμα θ' ἀκούση τοῦ μνηστῆρα.

Ζῆς μέσα σ' ἓνα ὄνειρο, νησάκι ! Κι' ἡ ἀξίνα
Σὰν φέρνει κάτι τι στὸ φῶς ἀπ' τὰ παληά σου ἐκεῖνα
Ταράζει σε καὶ σὲ ξυπνᾷ, μὰ γιὰ νὰ πέσης πάλι
Νοιώθοντας πὼς ἡ δόξα σου κοντὰ εἶνε νὰ προβάλῃ.

Ἄργησεν ὁ ἰσόθεος Δυσσεᾶς πίσω νᾶρθη !
—Χιλιάδες χρόνια πέρασαν ἡ Τροία ποῦ ἐπάρθη.—
Καὶ τί θὰ γείνη στὸ κλειστὸ σὰ φτάση λιμανάκι !...
—Ὁ γνωστικὸς σου βασιληᾶς ζεῖ μέσα σου, ὦ νησάκι !

ΑΝΑΚΡΕΩΝ

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

✕ Μὴ μ' ἀποφεύγεις ἐπειδὴς εἶδες τὴν ἄσπρη τρίχα,
 Κι' ἀπάνω σου ξαπλώνεται μόνο τῆς νεότητος χρῶμα
 Νὰ ξευτελίση ποῦμελλε ὅτι νὰ δώσω σ' εἶχα
 Καὶ στάσου λίγ' ἀκόμα.
 Καὶ σκέψου μόνο τί καλὰ ταιριάζει σὲ στεφάνι
 Τὰ κρῖνα τὰ κατάλευκα, τὰ δνειρεμένα κρῖνα
 Μὲ κόκκινα τριαντάφυλλα δίπλα κανεὶς νὰ βάνη,
 Νὰ πέρουν λίγη ἄσπραδ' αὐτὰ καὶ κοκκινάδα ἐκείνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΑΦΘΟΝΩΣ ΖΗ'Ν

Δὲν μὲ μέλλει μιὰ πεντάρα γιὰ κἀνέναν τόρα πειά,
 Οὔτ' ἀκόμα γιὰ τὸ Γύγη πού στις Σάρδεϊς βασιλεύει,
 Ἴγὼ δὲν ἔννοιωσα ποτέ μου τὴ δικιά μου τὴν καρδιά
 Τοὺς τυράννους νὰ ζηλεύη.
 Μιὰ φροντίδαν ἔχω μόνο· μὲ περισσιες μυρωδιῶν
 Τὸ μουστάκι μου νὰ βρέχω νὰ τὸ διπλοκαμαρώνω,
 Καὶ τριαντάφυλλα νὰ κόβω ἀπὸ τὶς τριανταφυλλιῶν
 Καὶ μ' αὐτὰ τὴν κεφαλή μου ταχτικά νὰ στεφανώνω.
 Γιὰ τὸ σήμερα μὲ μέλλει τί θὰ γείνη μοναχί,
 Γιὰ τὸ αὔριο ; ... Ποιὸς ξέρει τί μοῦ κρύβει ἀπὸ πίσω,
 Ἴσως γὰρ θᾶναι ἀκόμα στὴ ζωὴ μου ξαστεριά
 Νὰ μπροῶ νὰ τραγουδήσω ;

ΕΙΣ ΕΑΡ

Τί ὄμορφο νὰ περπατᾶς μέσ' τὰ πρασινισμένα
 Λειβάδια, μὲ τὴν ἀνθινὴ στολή τους τὰ ντυμένα,
 Κεῖ πού ὁ ἀγέρας τὰ κλαριά σιγοφιλόνας σβύνει
 Κι' ὁ ζέφυρος γλυκύτατη τὴν αὔρα γύρω χύνει.

Ἐκεῖ τὸ κλῆμα γιὰ νὰ ἰδῆς τοῦ Βάκχου τὸ μοσχᾶτο
 Πού κάνει τὸ γλυκὸ κρασί τὸ μοσχομυρωδάτο,
 Καὶ νὰ κρυφτῆς στὶς φυλλωσιῶν μὲ τὴν καλὴ στὸ πλάϊ
 Πού μέσα τῆς ἐπιθυμιῶν τῆς Κύπριδας φυλάει.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΦΕΡΗΣ

VERAEREN (LES SOIRS)

Η ΚΡΑΥΓΗ

Σὲ βάλτους ἔρμους πού νερὸ μουχρὸ γυαλοκοπάει,
 Μι' ἀχτίδα πέφτει βραδυνὴ σὲ καλαμιᾶς κορφή.
 Κάποια κραυγούλ' ἀκούγεται πουλιοῦ παραραχτιῆ,
 Φτωχὴ κραυγὴ πού ξέμακρα κάποια ἀγωνία θρηνάει.

Πόσο ἀπαλὴ ἔναι ἀδύναμη, δειλὴ κι' ἀπολυωμένη!
 Καὶ πῶς μὲ λύπη σέρνεται κι' ἀχολογᾷ πικρὴ,
 Καὶ πῶς ξαναρχινᾷ καὶ πῶς στὸ δρόμο πού μακραίνει
 Βυθίζεται καὶ χάνεται μ' αὐτὸν στὴ σιωπῇ!

Καὶ πῶς μετράει τὶς στιγμῆς μὲ τὸν ξεψυχισμό τῆς,
 Καὶ πῶς στὸν ἀξιολύπητο καὶ πονεμένο τόνο,
 Καὶ πῶς στὸ λιγωμένο τῆς καὶ ραγισμένο ἀχό τῆς,
 Μοιρολογᾷ ἀτέλειωτα τὸν βραδυνὸ τὸν πόνο!

Τόσο σβυστὴ ἔναι κάποτε πού σοῦ ξεφεύγει ὡς ἔβγει·
 ἄλλ' ὅμως πάντα ἀκούραστη σημαίνει θλιβερά,
 Τὸ σκοτεινὸ τὸ «ἔχε γειά» κάποιας ζωῆς πού φεύγει
 Κάποιοις θανάτους λέει φτωχοῦς καὶ ψυχομαχητά.

Τὸ θάνατο τῶν λουλουδιῶν καὶ τῶν ἐντόμων λείει
 Τὸ γλυκὸ θάνατο χουδιῶν, καὶ μίσχων κ' εὐωδιῶν,
 Φτερὰ πού πέταγαν ψηλὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου, κλαίει,
 Καὶ κοίτονται σπασμένα πιά σὲ λίκνα χορταριῶν.

ΓΕΩΡ. Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΕΛΕΓΓΙΑΚΟ

Κι' εὐώδιαζεν ὁ κάμπος τὸν Ἀπρίλη
 ἀπὸ τὸ ῥόδο κι' ἀπ' τὸ γιοφύλλι,
 τὸ μάτι μου τὸ σκούπιζε μαντήλι,
 καὶ μεῖς ξεχωρίζομαστε ἀπὸ φίλοι.
 Καὶ σκόρπαγε τὸ ῥόδο μῦρα,
 μοσχοβολοῦσαν ὅλα γύρα—γύρα,
 γραφτὸς ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τῆ μοῖρα
 κι' ὅλα μοσχοβολοῦσαν κεῖ τριγύρα.

Τῆ χίμαιρα θὲ ν' ἀγκαλιάσω μὲ τῆ μοῖρα,
 Τὸ ῥόδο σκόρπαγε ξανά τὰ μύρα
 καὶ μιὰ στερνὴν ἀπόφασιν ἐπῆρα
 νὰ ζῶ μὲ τὴν παρηγορίτρια λύρα.
 Κι' εὐώδιαζεν ὁ κάμπος τὸν Ἀπρίλη
 μι' ἀπ' τὸ ῥόδο μιὰ ἀπὸ τὸ γιοφύλλι
 τὸ μάτι μου τὸ σκούπιζε μαντήλι,
 καὶ μεῖς ξεχωρίζομαστε ἀπὸ φίλοι.

ΣΤΡΟΦΕΣ

Πόσες φορὲς μ' ἐγέλασες, μεθύσι ὀργισμένο,
 Καὶ καβαλόντας ἄτρομα τ' ἀστραποφόρον ἄτι
 Τραγουδάγα χαρούμενο τραγουδι μεθυμένο
 Στὴν κεφαλὴν μὲ στέφανο καὶ τὴ λαμπὴ στὸ μάτι.

Πόσες φορὲς μ' ἐγέλασες, ἀπόθητο μεθύσι,
 Χαρίζοντάς μου τὴ μορφὴ χάροντα μὲ δρεπάνι,
 Κι' ἀναγεῖτό σάν μ' ἄφηνες στ' ὄνειρου μου τὴ λύση
 Ποιῶν συντριμιῶν τ' ἀγροίκισμα στὸ ξύπνημα μ' ἐφάνη!

II

Ποτάμι, ποῦ σὴν κοίτη σου κυλίστηκαν νεράιδες
 Καὶ στ' ἄχρωμα σου τὰ νερὰ διαμάντια κυλισθῆκαν,
 Ἐστέρες, ἐσβύστηκες, ἢ ὄχτες μείναν ἄδειες
 Καὶ τὰ πλατάνια τὰ ἴσπερὰ τοῦ κάμπου ἐμαραθῆκαν

Τὴν ἴδια τύχην εἶχατε, ποτάμι στερεμένο,
 Τὰ δάκρυα μὲ τὴν ὄρμη τοῦ διάβα τοὺς χαλαῶνα
 Κάθε δροσιά, κάθε ζωὴ, κι' ἀφήκαν πεθαμένο,
 Ἐνα περδικαστήθη νεῖο κ' ἓνα τάφο τοῦ ἐπλάσαν,

(Ἀπὸ ἀνέκδοτη συλλογὴ). + ΠΙΠΗΣ ΣΟΛΑΤΣΗΣ

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Βορρηᾶς βουνήσιος φύσηξε στὰ τρισωραία χρόνια
 Τῆς μαυροστολιστῆς ζωῆς, σπαρμένης σου μ' ἀγκάθια.
 Πατέρα Ὀλύμπιου σπορὰ, μητέρας τιμημένης
 Ποῦ στὸ τρεχούμενο νερὸ σκιωμένον ἀπὸ λεῦκες
 Θὰ στήσαν τὸ εἰδύλλιο νὰ σπεύρουν σε, πατέρα.
 Μὲ τὸν καιρὸ διαβαίνοντας στολίσανε τὸ σπῆτι
 Μ' ἄλικομάγουλα παιδιά, ῥοδόθωρες παρθένες
 Τιμὴ σπητιῶν ὅπου ἡ Ὑγιὰ κορῶνα τοὺς φαντάζει.
 Καὶ γοργοδιάβαινε ὁ καιρὸς τρώγοντας τὰ θεμέλεια,
 Ποτάμι ἀβάσταγο χυμαίει γκρεμίζοντας τὸ σπῆτι,
 Σωτήρας τοὺς στυλῶθηκες, Ἰδεατὲ πατέρα,
 Καὶ στάθηκες σὺ θέμελο στὸ πόδι τοῦ χαμένου,
 Μπάλαιψες μὲ τὸ χαλασμό, διαφεντευτῆς ἰσάξιος
 Πατέρα· Ἀξαίνουν ὕστερα μὲ συμβουλὲς τ' ἀδέρφια,
 Προικιὸ ποῦν' ἀκατάλυτο, τοὺς δρόμους τοὺς τραβᾶνε
 Βοηθὸ τοὺς καρτερῶντάς σε, νὰ δράμης, ὦ Πατέρα.
 Κ' οἱ κρινομάγουλες ψυχές, τὰ ταίρια τοὺς εὐρῆκαν
 Στ' ἀντρίκιο χᾶδι λησμονιὰ πετύχαν τῆς ἀγάπης
 Ποῦ πλέρια τὴν ἀπόδειξες τὰ χρόνια σπαταλόντας
 Ὅπ' εἶν' ἀκριβοθώρητα καὶ δὲν ματαγυρνᾶνε.
 Κ' ἔσ' ἔμεινες παντέρημος στὰ ὕστερνά σου χρόνια
 Ἀνυφαντῆς τῆς εὐτυχιάς μ' ἀπ' εὐτυχιά δὲν ἔχεις.
 Πᾶ στὸ πλατύ σου μέτωπο, σᾶ μὲ κοντύλι μαῦρο
 Ἐσνοίγω τὰ δνόματα τῶν ἀδερφῶν γραμμένα
 Κορῶνα δόξας ψυχικιάς ποῦ φέρνει ἢ καλωσύνη.

.

Παρθένα λυγρόκορμη τὴν εὐτυχιά σου φέρνει,
Λαχνὸ ποῦ τὸν ἀποζητᾶν παντοτινὰ οἱ ἀνθρώποι,
Γεννόντας σου λαμπρὸν ὑγιὸ ξανθόμαλλον ἀγόρι.
Κ' ἀκολουθᾶνε τὰ παιδιὰ κοπέλλες ὁμορφοῦλες
Φχαρίστηση σὰ γειρατεία τῆς δυνατῆς ψυχῆς σου.

ΛΙΝΟΣ ΚΑΡΖΗΣ

ΔΙΜΗΝΙΟ

I

Μαρμαρωμένη ἡ θάλασσα κοιμᾶται στ' ἀκρογιαλὶ.
Παντοῦ σιωπὴ, γαλήνη,
μέσα σὲ τούλια μενεξέ λιγοθυμᾶ ἡ σελήνη
κι' ἄτονα τ' ἄστρα νοσταλγοῦν στοῦ ἀπείρου τὴν ἀγκάλη,
Στὴ νύχτα μόνο ποῦ τὴν χαϊδεύ' ἡ νυσταγμένη ἀχτίδα
τοῦ φάρου ποῦ ἀργανάβει,
τὸν ἔβενο ὕπνο τοῦ νεροῦ ταραῖζει ἓνα καρᾶβι,
σὰν ὄνειρο, σὰ φάντασμα, σὰ στοιχειωμένη ἐλπίδα.

ΧΡΥΣΟΣ ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ

ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΪΣΗ

Θεῖα παιδούλα,
Πόσο βαθειὰ ἀντηγεῖ μέσ' στὴν καρδιά μου
Τὸ γέλοιο σου τ' ἀσκήραντο
ἀπ' τῆς ζωῆς τὴν πλάνη·
Κάποια ψυχούλα,
Γύρω στὸ κεφαλάκι σου ἡ ματιά μου
Μαντεύει, σὰν πατέρα εὐχὴ
καὶ σὰν φωτοστεφάνη.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΓΚΑΚΗΣ

Π Ο Θ Ο Σ

Μὲς τῆς αὐγῆς γεννιέσαι τὴν πορφύρα,
Σὰν Ἥλιος, πάλι γέρνεις τὸ βραδάκι,
Σὺ τῆς Ζωῆς, κι' ἄς μένη πάντα στεῖρα,
Πόθε τρανέ, ποῦ κυβερνᾷς τὸ διάκι.

Καὶ σὰν κισσοῦ μικρὸ περιπλοκάδι,
Π' ἀγάλι—ἀγάλι αὐξάνοντας ξαπλώνει
Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη σιᾶχαρο ἠημάδι
Τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου περιζώνει.

Καὶ μοῦρχεται κλεφτὰ στὸ λογισμό μου
Μιὰ μέρα ὄνειρευτῆ, χαρᾶς ἡμέρα,
Ἦ Πόθε, Πόθε, Ἐλπίδα μου, ὄνειρό μου,
Ποῦ δὲ θὰ πῆς, λυπήσου με,—καρτέρα!

Ζ Ω Η

Πλῆθος μέρες περάσαν ἀπὸ μπρός μου
Στοῦ χρόνου ζῶντας τὴν πλάνη τριγύρου,
Χωρὶς ποτὲ νὰ νοιώσῃ ὁ λογισμὸς μου
Ἄλήθεια ἂν ἦταν, πλάνη, ἴσκιος ὄνειρου.

Θ. Μ.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Ποιανῆς αὐγούλας μπάλαμο σταλάζει στὴν καρδιά μου;
Ποιὸς νᾶνε ὁ γήλιος ποῦ σκορπάει τὴ μαύρη καταχνιά
Τοῦ Ὀλύμπου, καὶ λαμποκοπᾶν τὰ κρῖνα ὀλόγυρά μου;
Ἦ νά την! ἀστραπόγοργη προβαίνει ἡ Λευτεριά!

Πόσες φορές μὲ ζύγωσες στὴ μαύρη ἀπελπισιά μου
 Σὰ συνεφάκι ροδινοῦ σ' δλόδροσο πρωῖ,
 Κι' ἀφρόσβυνες... κι' ὡς δάγκαμα σκορπιῶν μεσ' στὴν καρ-
 [διά μου,
 Γροικούσα νὰ σπαράξῃ με τ' ἀγαρινὸ σπαθί.

Μὰ σήμερα δὲν εἶσαι ἀχνός. Κι' ἀστροστεφανωμένη
 Μ' ἀγκάλιασες, ὦ Λευτεριά,—πόσων χρονῶν καῦμός!
 Κι' οἱ βάλτοι νὰ! στὸ διάβα σου, κάμποι λουλουδιασμένοι
 Κι' ὅ,τι νεκρὸ ζωντάνεψε τ' ἀνέσπερό σου Φῶς.

ΡΟΔΩΝ ΟΙΤΗΣ

PLEINE D'AMOUR ET RÊVE

Σέρνω κόσμους νεκρῶν ὀνείρων
 Ποῦ μὲ μαγέβουνε καὶ πεθαμένα...

Νειρεύουμαι κάποια ζωὴ σ' ἄγνωστες μέσα χῶρες,
 Ὅταν μὲ χρῶμα ὠχρολέυκων τριαντάφυλλω ἢ σελήνῃ
 Θὰ βάφῃ τοὺς ἐξωτικούς ἑυθμούς των, μεσ' στὴν ὄρα
 Ποῦ ἡ φύση τὰ θροῖσματα τὰ μουσικά της χύνει.
 Ἄγνωστοι μεσ' στοὺς ἄγνωστους τί εὐτυχία! θὰ ζοῦμε
 Στὴν θεία γαλήνῃ τῆς νυχτός, σ' ὄραμα βυθισμένοι,
 Ποῦ θὰ σοῦ λέῃ μου ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ βάθη μέσα
 Τὴν συναυλία τοῦ πάθους μου ποῦ θὰ μὲ συνεπαίρῃ...
 Νειρεύουμαι κάποια ζωὴ σ' ἄγνωστες μέσα χῶρες
 Ποῦ μὲς τὶς νύχτες τὶς θλιβὲς θὰ σβύσουνε οἱ γραμμὲς τους,
 Μέσα σὲ χῶρες θρυλλικὲς συχνὰ νοσταλγημένες...

ΑΛΗΤΗΣ

Μοιάζει σὰν τὸ νυχτερινὸ πουλὶ ποῦ βρίσκει τὴ φωλιὰ
 Στὸ ῥημαγμένο τοίχωμα καὶ στὸ νεκρὸ ἐξωκκλησί
 Ἄπάνω στὰ χαλάσματα, μεσ' στὴν βουβὴν ἐρμιὰ
 Τῶν συντριμμῶν τὸ πένθιμο τραγοῦδι ν' ἀρχινήσῃ.

ΝΤΙΝΟΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ «ΑΔΙΚΗΜΕΝΟΥ»

I

Περνοῦν τὰ χρόνια φεύγουνε χωρὶς χαρὰ ν' ἀφήσουν
 Χωρὶς νὰ μοῦ χαρίσουνε στιγμὴν εὐτυχισμένη
 Περνοῦν καὶ φεύγουν. Τὰ μαλλιά κυττάζουν πῶς ν' ἀσπρί-
 [σουν
 Καὶ πῶς νὰ κάμουν τὴν καρδιὰ ν' ἀροχτυπᾷ θλιμμένη.

Στοῦ κόσμου αὐτοῦ τὴν ἄχαρη καὶ θλιβερὴ ζωὴ
 Συντρίφτηκα δὲν μ' ἔμεινε παρηγοριὰ ἕνα χᾶδι,
 Ἦ φιλικὸ χαμόγελο... μιὰ πρόστυχη βοή
 Μοῦ δείχνει τοῦ κατατρεμοῦ τ' ἀνέλπιδο σκοτάδι.

Μολύβι γίνου ἐσὺ καρδιά, σὺ μέτωπό μου ὑψώσου
 Τὰ καταφρόνια ἄς σέρνονται μέσ' τῶν φειδιῶν τὰ χεῖλη
 Κι' ἂν καταχνιά συντρόφεψε, κορμί, τὸν ἐρχομό σου
 Μιὰ νύχτα μ' ἄστρα πλουμιστὴ στὸ μνήμα θὰ σὲ στείλῃ.

II

Χτυπᾷ ἡ καμπάνα τσ' ἐκκλησιᾶς ἀργὰ σὰν κουρασμένη
 Καὶ στὸ σπερνὸ μ' εὐλάβεια τρέχουν οἱ γέροι τώρα
 Κι' ἐγὼ ποῦ νοιώθω τὴν καρδιὰ νὰ κλαίῃ πικραμένη
 Σιγὰ, σιγὰ ξεκίνησα στῆς προσευχῆς τὴν ὄρα.

Πρὸς τὸ γαλήνιο τὸ ναό!... Βαθειὰ μιὰ σιωπὴ
 Μὲ συνεπῆρε στοῦ ναοῦ τὴν πόρτα τὴ μεγάλη
 Χλωμὰ κεριὰ γλυκόφεγγαν στὸ θλιβερὸ μανουάλι
 Κι' ἀπὸ λιβάνι μύριζαν τὰ πάντα μέσα ἐκεῖ.

Καὶ στὰ στασίδια ἀσπρόμαλλοι οἱ γέροι τὰ τροπάρια
Σιγόψαλλαν. . . . στὰ γόνατα λυγίζαν τὰ κορμιά
Παιδιά σιγοδιαβάζανε μεσ' ἀπ' τὰ συναξάρια
Καὶ τίποτε δὲν τάραζε τὴν ἱερὴν ἐρμιά.

Σκυμμένος καὶ περίλυπος σιγὰ νοῖξα τὰ χεῖλη
Καὶ κάτι θέλησα νὰ πῶ π' ἔνοιωθα στὴν ψυχὴ
Μ' ἀνώφελα κάποια φωνὴ μεσ' τὴν καρδιά μ' ὀμίλει
—«'Αδίκημένε ἀνάπαψη θὰ βρῆς στὴν προσευχή».

ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΝΤΑΝΟΛΕΟΣ

Σ Ε ΞΑΝΑΕΙΔΑ

Στ' ἀκρογιαλὴ σὲ ξαναεῖδ' ἀγαπημένη,
Ἐκεῖ ποῦ ἀλλάζαμε θερμότετα φιλιὰ,
Στῆς δύσης τὴ στιγμὴ τὴ μαγεμένη,
Σὰν τραγουδούσανε μὲ γλύκα τὰ πουλιὰ.

Τὸ κῦμα σιγοσποῦσε στὰ βραχάκια
Ἐρωτικὸ σκορπίζοντας ψαλμὸ,
Ποῦ μοῦρφερνε τὰ πρῶτα σου λογάκια
Λυπητερὰ στὸν πονεμένο λογισμὸ.

Σὲ ξαναεῖδα στ' ἀκρογιαλὴ ἀγαπημένη,
Τὰ πρῶτα σου θυμήθηκα φιλιὰ,
Μὰ ἡ ψυχὴ μ' ἀπλώθη συντριμένη
Κι' ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὴ λησμονιά.

ΥΛΑΣ

Συन्दρομὲς—προπληρωτέες—εἶνε 3 δεχ. τὸ χρόνον (γιὰ τὸ Ἐξω-
τερικὸ 5 φρ.) καὶ στέλνονται, καθὼς καὶ κάθε ἄλλο γράμμα, πρὸς
τὸν Στέλιο Φέρη ὁδὸς Μαιζώνος 30, Ἀθήνα. Παρακαλοῦμε ὅσους
ἀλλάξουν διεύθυνση ἢ δὲν λαβαίνουν ταχτικά τὸ φύλλον, νὰ μᾶς εἰδο-
ποιοῦν. Τὸ φύλλον δὲν στέλνεται δωρεάν σὲ κανένα.